

minuten, drukten op haar borst en haar keel. Ze wilde weg.

Het zou wel eenzaam zijn, in een groote, drukke stad, waar ze niemand kende. Zóóveel menschen, en ze wist niets van hen af, ze keken niet naar haar, ze merkten niet dat zij gekomen was. Ze zou kunnen gaan wandelen zonder den weg te weten; in de lente, zonder te weten waar het zwaarst de kastanjes bloeiden; in den zomer, zonder de mooiste rozen te vinden; in de herfst, zonder het fruit te proeven, het meest gave en sappige, van burens en vrienden. Het was toch hard, weg te moeten. Maar weer kwam ze in de huiskamer, de'stille, warme, lichte, en even hoorde ze de klok en voelde ze dat groot-verlangende in haar borst, dat altijd maar méér wilde, méér werk, méér leven, méér leed en méér geluk, méér lachen en méér tranen, dat haar sneller wilde doen leyen, dat al haar dagen wilde vol zien, zoodat ze niet kòn luisteren naar het scheeve tikken van de klok. O, ze wilde weg!

Dien middag wandelden ook Henri en Cato langs den weg, waar de kastanjes stonden, wier taaie, dikke takjes eindigden in zwellende knoppen. Cato was uitgelaten, als een bevrijd kind, dat lang was vastgehouden in droefheid om onbegrepen dingen. Henri, verruimd en blij om haar, dacht toch even soms in angst hoe dit verworden moest als de zon wegging, de winterzon, die het land zoo arm en koud zou achter laten. Maar het was voorjaar, zei Cato, en ze spiedde tusschen het gras van de berm, of ze de glanzende, ronde blaadjes van het eerste speenkruid vond. Ze draafde soms een eindje voort, een vogeltje achterna, een terug gekeerden trekvogel, o nee, geen gewone wintermusch. Dan hing ze aan zijn arm en vertelde haar plannen voor den zomer.

„Zie je, ik zal zuinig zijn, met alles, dan besparen we dus veel geld en gaan van den zomer reizen. Weet je hoe we dat doen? We koopen een woonwagen en huren een paardje, een sterk licht-bruin paardje. De woonwagen moet zijn van ruw wit hout;

dan gaan we hem eerst zelf schilderen en meubileren natuurlijk. Onze mooiste lappen en kleedjes gebruiken we er voor, want het kan natuurlijk niet schelen of ons huis kaal is, dien tijd. Het paardje draaft den heelen dag; ik men; jij, — jij zit achter op den wagen, op zoo'n bungelend trapje, je weet wel, te fluiten en aardappelen te schillen, je ziet er uit als een schooier.”

„Toe maar.”

„O, dat vind je niet leuk, hè? Nou, je mag ook wel den heelen dag in een schoone pyama loopen, één van Engelsch snit, gentlemanlike.”

„Zeg, kijk eens naar die paarsche wolken aan den horizon, mooi is dat, maar wel wintersch hè?”

„Ja”, zei ze ernstig, „ja dat is mooi. Och ik was kinderachtig aan 't praten, maar. —”

Hij drukte liefkoozend haar arm. „Nou ik vertellen wat we van den zomer gaan doen. We gaan verhuizen.”

„Hemel.”

„Ja, We huren een aardig huisje met een tuintje”.

„Dat absoluut niet te krijg is.”

„Stil. In het tuintje gaan we werken; niet de woonwagen schilderen, maar, nou ja, tuinieren. Mijn vrouw houdt zoo veel van bloemen en planten, zooveel dat ik die liefde niet heelemaal kan begrijpen, maar, —”

„Begrijp je dat niet?”

„Nee kind.”

„Dan zal ik je het uitleggen; kijk.” Maar ze zweeg. Regelmatig en vast klonken hun stappen op den steenen weg. De wolken waren hooger geklommen en gaven een kille loodblauwe duisterheid aan het land. Ze liepen huiswaarts weer, onbewust vlugger, door den komenden avond.

„Nou?”

„Ik weet niet, zie je,” zei ze met een klein lachje, „of ik het zelf wel goed begrijp. Alle menschen houden van bloemen, omdat ze mooie kleuren hebben of sierlijk zijn gevormd; maar ik dacht dat ik om nog andere dingen van ze hield.”

„Dat zal dan ook wel zoo zijn, maar je kunt